

Lördag kväll, aftonbön

Profeten **Haggai**

Så har vi kommit till tiden efter den babyloniska fångenskapen. Haggai var den förste profeten efter att judarna år 538 f. Kr. fått tillstånd av perserkungen

Koresh/Kyros/Cyrus att återvända till sitt hemland. Och han gav inte bara tillstånd att de fick återvända hem, han gav dem också guld och silver, gods och boskap så att de skulle kunna bygga upp templet. I Esras bok berättas det hur *Koresh, kungen i Persien, överlämnade de föremål som hade tillhört Herrens hus men som Nebukadnessar hade fört bort från Jerusalem och låtit sätta in i sin guds hus åt skattmästaren Mitredat, som räknade upp dem åt Sesbassar, fursten i Juda. Detta var antalet av dem: 30 kärl av guld, 1 000 av silver, 29 andra offerkärl, 30 bägare av guld, 410 silverbägare av enklare slag och 1 000 andra kärl. Antalet guldkärl och silverkärl var tillsammans 5 400. Allt detta förde Sesbassar med sig, när de som hade varit tillfångatagna begav sig från Babel till Jerusalem.*

Det var en stor grupp judar, drygt 42 000, som återvände till Juda. De lade ganska snart grunden till det nya templet och återupptog offren. Detta var ju fantastiskt bra!

Men tempelbygget kom av sig, bland annat därför att samarierna störde dem. (Samarierna uppstod som folk i oredan som uppstod när Nordriket föll år 722 f. Kr. Några israeler blev kvar där Nordriket hade legat. Deras rike hade

gått under, och de hade inte kontakt med Sydriket, Juda. De hade inslag från andra religioner, och därför accepterades de inte av judarna.)

Offertjänsten fortsatte i tempelruinerna, men man byggde inte färdigt själva templet. Tempelbygget hade legat nere i sexton år, då Haggai frambar fyra budskap under en tidsperiod av femton veckor år 520 f. Kr.

Haggai sade: *Så säger Herren Sebaot: Detta folk säger: "Tiden har inte kommit, tiden att åter bygga upp Herrens hus." Och Herrens ord kom genom profeten Haggai. Han sade:*

*Är det då tid för er
att själva bo i panelade hus,
medan detta hus[templet] ligger i ruiner?*

*Så säger nu Herren Sebaot:
Lägg märke till hur det går för er.*

Ni sår mycket men skördar litet.

Ni äter men blir inte mätta.

Ni dricker men släcker inte törsten.

Ni klär er men blir inte varma.

*Den som får inkomst
har hål i börsen.*

Peter Fjellstedt kommenterar detta så här: *Under fiendernas stämplingar och starka motstånd [...] sade judarna: Det är nu inte tid att bygga Herrens tempel. På samma sätt uppskjuter också många människor sin omvändelse av*

klenmodighet och människofruktan eller av naturlig tröghet eller av kärlek till en köttslig maklighet. Av samma anledningar uppskjuter de också många goda verk. Denna tröghet till tempelbyggnaden är en bild av den allmänna trögheten vid uppbyggandet av Guds andliga levande tempel. [...] Det är också i vår tid vanligt, att just de människor som inte frågar Kristi kyrkas uppbyggelse, tänker så mycket på sina timliga [jordiska] ärenden och på sina hus, som om de hade ett evigt hem här på jorden.

Detta är bra sagt. Och förutom att tillämpa det på andra bör vi också ställa frågan till oss själva: Försummar vi att bygga på templet? Bygger vi på själens tempel, läser vi Guds Ord, ber vi och går vi gärna i kyrkan? Låter vi Guds Ord avslöja vår synd och visa oss den rätta vägen? Och bidrar vi efter vår förmåga till kyrkan, till församlingen, med tid och pengar så att vårt tempel kan bygga ännu bättre väggar? Om vi gör allt detta efter vår förmåga, så är det bra. Det här ska inte ske av tvång, så som judarna upprätthöll den yttre gudstjänsten medan deras hjärtan var långt från Gud. Utan detta ska vi göra så som vi manas av vårt hjärta. Profeten Haggai fortsätter:

Serubbabel, Sealtiels son, och översteprästen Josua, Josadaks son, med hela kvarlevan av folket, lyssnade till Herrens, sin Guds, röst och till profeten Haggais ord, eftersom Herren, deras Gud, hade sänt honom, och folket fruktade Herren.

Så varför satte judarna igång att bygga upp templet? Det blev klart på bara fyra år. Jo, det står *Och Herren uppväckte en iver hos Serubbabel, Sealtiels son, ståthållare i Juda, och hos översteprästen Josua, Josadaks son, och hos hela kvarlevan av folket, så att de började arbeta på Herren Sebaots, sin Guds, hus.*

Herren uppväckte en iver. Ingen behövde tvingas till arbete. Så är det med alla goda gärningar, Gud vill att vi ska göra dem av kärlek till hans bud, inte av tvång. Som Paulus beskriver sin missionsverksamhet: *Kristi kärlek driver oss.* (2 Kor. 5:14)

Det andra templet, det som byggdes färdigt år 516 f. Kr, det var mindre än Salomos tempel. Några av judarna hade sett det gamla templet, och till dem sade Haggai:

Var frimodiga, alla ni människor i landet, säger Herren. Arbeta, ty jag är med er, säger Herren Sebaot. Detta löfte gav jag er när ni drog ut ur Egypten, och min Ande är mitt ibland er. Frukta inte!

Den kommande härligheten hos detta hus skall bli större än den förra, säger Herren Sebaot, och på denna plats skall jag ge frid, säger Herren Sebaot.

I detta har den kristna kyrkan sett en profetia om Kristi rike. Det tempel som judarna slutförde år 516 var inte större och härligare än Salomos tempel, men när Kristus kom blev härligheten större, och i allra högsta grad uppfylldes då ordet:

På denna plats skall jag ge frid, säger Herren Sebaot. Denna stora härlighet och frid har vi fått i Kristus.